

Тріє порнографії

Світ змінюється швидко. Є хо-роші зміни, які допомагають нам швидше пересуватися, спілкуватись один з одним, боротися з хворобами та ін. Але є явища й зовсім нехороші, ті, що жахають людей старшого покоління, особливо християн.

Одним з таких явищ є наплив порнографії, що заповнила суспільство, і прихильне ставлення до неї більшої громадян. Достатньо зайти в Інтернет, увімкнути під вечір телевізор чи пі-дійти до журнального кіоску, як мерзотні непристойності просто лізуть вам в очі. Якщо раніше можна було прожити все життя, ні разу не побачивши цих непристойних зображень, то в сучасному суспільстві вони є скрізь, вони настирливі, численні і більшістю сприймаються як належне.

Усі тепер люблять смакувати сцену з телемосту СРСР – США, коли одна радянська жінка сказала: «У нас сексу нема». Це багатьом здалося дуже смішним і дуже вагомим аргументом на користь того, щоб секс у нас був, і щоб скрізь його показувати. Але там мова йшла зовсім не про те, що в СРСР начебто нема статевих відносин, а про показ їх по телебаченню. Американці тоді скаржилися, що у них свобода слова, але дуже багато показують по TV сексу, а це дуже погано, бо це дивляться діти і т.д. Їм, американцям, було цікаво знати, як з цієї бідою борються на радянському телебаченні. Тоді жінка взяла мікрофон і сказала цю фразу.

Багато хто почали сміятися, зрозумівши її поза контекстом бесіди. На жаль і зараз багато хто схильний пов'язувати порнографію, яка відтворює секс, з самим сексом. Але погодьтесь, що це не правильно.

Настала перебудова. Ми отримали багато свободи, за яку треба дякувати тільки Богу. Однак, зрозуміло, що не все, що в результаті гласності стало можливим, є добрим і прийнятним з християнської точки зору. Свобода не повинна ставати «...приводом до розпусти» (Іуд. 4), а коли так трапляється, то це дуже недобре. Прикладом цьому є Інтернет. Здавалось би: свобода, люди можуть публікувати все, що завгодно, ділитись інформацією. Але в що це в основному вилилося? Коли абсолютною свободою користується невіруюча людина, спотворена гріхом, то вона ніби захоплюється можливістю безперешкодно бешкетувати, переступаючи всі межі пристойності, розповсюджуючи в суспільстві мерзоту, і робить це ненаситно в самозабутті, не несучи при цьому відповідальності. І в результаті Інтернет заповнили непідцензурною мерзотною порнографією.

При комуністах в СРСР була дійсно сувора мораль, і на телебаченні секс не показували. Дехто намагається поєднати заборону на порнографію з ідеологією комуністів, і на цій основі, відкидаючи комунізм, змусити всіх відкинути й мораль. Це теж невірне,

бо, відкидаючи комуністичні ідеї, зовсім не обов'язково приймати все інше, в тому числі й показ непристойностей. Між іншим, на світланку виникнення ідеї комунізму, у них були серйозні дослідження з приводу ставлення партії до питань моралі і статі. Революційність у владі й економіці абсолютно логічно штовхала багатьох до революції в плані моралі і сімейних засад в суспільстві. Були ідеї «націоналізації жінок», створення дитячих будинків з ціллю замінити ними сім'ю, яка вважалася тоді «пережитком минулого» (малося на увазі – капіталістичного суспільства й християнської релігії). Однак ідеї ультра-комуністів навіть тоді здалися керівництву партії дуже радикальними, і Ленін написав критичну статтю на погляд «склянки води» (що при соціалізмі, мовляв, угадування статейих похадливостей буде таким же простим, як і вгадування спраги склянкою води). Тому комуністи поступово почали проповідувати здорову мораль, стали закликати до подружньої вірності, до шлюбу, до цнотливості. Звичайно, всі ці цінності вони були змушені позичити з традицій і менталітету народу, а якщо подивитися глибше, то з Євангелія.

Те саме можна сказати і про мусульманський світ. Хоч і є там деякі крайнощі, та стосовно цнотливості, позашлюбних стосунків і порнографії, вони мають ті ж розуміння, що й християни, бо запозичили їх з Біблії. В Китаї, наприклад, людям і сьогодні дуже дивно слухати про позашлюбні зв'язки. Та й у тій же Америці і державах Європи, котрі сьогодні видаються багатьом «оазисом ліберальної

свободи», ще 100-150 років тому вважалося неморальним і забороненим те, що зараз відверто показують по телебаченню. Практично кожне суспільство, яке піклується про себе, розуміє, що пропаганда розбещеності і беззаконня в шлюбних стосунках загрожує йому великими бідами і вимиранням, що й сталося з великими імперіями (Вавилонською, Грецькою та Римською). Тому поряд з законами, які були проти злочинців, злодіїв і вбивць, в різних цивілізаціях були закони, котрі регулювали шлюбні відносини. Існували й неписані закони. Сьогоднішні ліберали називають ці закони тоталітаризмом, насильством. Однак, ці закони охороняли моральне здоров'я суспільства, і якби люди їх виконували по совісті, то ми б не мали багатьох демографічних проблем і деградації культури.

Саме християнство послідовно і безкомпромісно завжди і скрізь відстоювало і відстоює високі критерії моралі в питанні шлюбу і сексу. Не тільки зовнішню, чи показну, а внутрішню, за переконанням. З цим вимушені погодитися всі, навіть закоренілі атеїсти. Саме в Біблії стверджується сувора заповідь: «Не чини перелюбу» (Вих. 20:14, Повт.Зак. 5:18), також зазначається зрада, розбещеність, гомосексуалізм (одностатеві зв'язки), непристойні видовища і виключається розлучення. Тільки християнам, тим хто увірував, дається не тільки перелік правил, а ще й Дух Святий – жива сила для їхнього виконання.

Господь Ісус Христос сказав недвозначно й конкретно: «Ви чули, що сказано древнім: «не чини перелюбу». А Я

кажу вам, що всякий, хто подивиться на жінку з пожадливістю, той вже вчинив перелюб з нею в серці своєму». (Мт. 5:27-28). «Завіт поклав я з очима своїми, щоб не думати мені про дівчину», – говорив Йов (Йов 31:1). Таким чином, гріхом є не тільки скоєний вчинок, але й думки про це, коли людина дивиться і розпалює в собі гріховні пожадливісті. Пожадливість і нечисті думки є гріхом в зародку, котрий, якщо спочатку його не знищити, обов'язково приведе до скоєння гріховного вчинку і наступної духовної смерті. Апостол Яків говорить: «Пожадливість же, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:15). Христос називає злі думки гріхом: «...із серця людського, виходять злі думки, перелюб, розпуста, вбивства, крадіжки, здріство, злоба» (Мр. 7:21-22). Тому порнографію можна назвати одним з найбільш сконцентрованих видів пожадливісті.

У світі збудженню похоті й пожадливісті надають явно позитивного значення, бо на це направлені практично вся сучасна мода і культура. Ап. Петро «багатьма словами... свідкував і напучував, кажучи: спасайтесь від цього розбещеного роду!» (Дії 2:40). Цей розбещений рід сьогодні оточує нас і, більше того, намагається проникнути в наше церковне середовище, торкається наших душ, думок, і намагається ще й вчити наших дітей.

Зараз робляться спроби захистити публічне оголення тіла. Атеїсти, котрі вірять в походження людини від мавпи, говорять: якщо природа створила нас без шерсті й одягу, то не може бути соромом публічно роздягатись і мати

статеві взаємини. І не треба, мовляв, «з нашою тваринною сутністю насильно боротися» всякими рамками і мораллю. Інші намагаються «доводити» на основі біблійних сюжетів, мовляв, якщо тіло створене Богом, то його не потрібно соромитися і ховати, бо Адам з Євою були створені голими.

Однак, як каже Біблія, Адам і Єва були голими і не соромилися **тільки** до свого гріхопадіння. А після нього сором увійшов в їхні душі, і «відкрились очі у них обох, і пізнали вони, що нагі, і зшили фігові листя, і зробили собі пов'язки» (Бут. 3:7). Більш того: «І зробив Господь Бог Адаму і жінці його одяг шкіряний і вдягнув їх» (Бут. 3:21). Бог Сам зробив людям одяг зі шкіри, вперше принесеної за гріх людини жертви. І якщо ми прослідкуємо згідно Біблії всі місця, пов'язані з одягом, ми побачимо, що покриття одягом є ознака прощення, затишку, добра і праведності. Бог намагається вкрити грішника не тільки Своїм прощенням, але й одягом. А сатана, навпаки, намагається відкрити наготу, висміяти, виставити напоказ, роздягти. Приклад цьому – історія Ноя і його сина Хама. Гріх Хама саме в цьому: в баченні чужої наготи і в бажанні показати це ще комусь.

Є приклад в Євангелія: «Коли ж вийшов Він на берег, зустрів Його один чоловік з міста, одержимий з давнього часу демонами, в одіж не вдягався і жив не в домі, а в гробах» (Лк. 8:27). А коли Господь вигнав з цієї людини демонів, його знайшли «сидячим біля ніг Ісуса, одягненим і в здоровому розумі» (Лк. 8:35). Роздумуючи логічно, можна зробити висновок, що бути на

людях без одягу означає бути не в здоровому розумі. Чи розуміють це сучасні популістки, що оголюються і їхні режисери? Можливо, що розуміють, але тому й бажають вершити гріх, щоб глядач втратив здоровий глузд, контроль над собою, кинувся за гріховними пожадливістями, сплатив гроші і потішив їхнє самолюбство.

Правда, не можна стверджувати, що будь-який стриптиз чи розбещене твориво пов'язане з одержимістю, бо творець, чи виконавець, коли входить в душевно-плотський стан, коли якась невідома сила сама починає йому підказувати прийоми і засоби вираження, ефект навряд чи буде успішним. Навряд чи глядач зможе оцінити порнографію, якщо не переключить свою обізнаність на позитивне сприйняття цього мерзотного дійства (як би переключити вимикач на «прийом»). Без натхнення нема мистецтва, і надзвичайно важливо знати: звідки те джерело натхнення. Господь, наприклад, надихає творців на створення високого, духовного мистецтва, а сатана теж надихає... на створення низкопробного. Віра в Бога і порнографія – протилежні за витокami. Безперечно, їх надихають різні духи, і тому знаходиться поруч з фактично ворожим усьому святому видовищем християнам неприємно, чи то стриптиз, порнофільм, чи галерея еротичного мистецтва.

Вираз «відкриття наготи» (будь-чиєї) в Біблії має, крім прямого, одне з двох значень: перше – це синонім шлюбу, статевого зближення, друге – синонім ганьби. Виходить, що відкривати наготу дозволено тільки чоловікові

і дружині, тобто тим, хто знаходиться в законному шлюбі, і це зберігається тільки між ними. Відкривати ще чиясь наготу є гріхом і ганьбою. «Якщо хто візьме сестру свою, доньку батька свого чи доньку матері своєї, і побачить наготу її, і вона побачить наготу його: це сором, нехай вони будуть вигублені перед очима синів народу свого. Він відкрив наготу сестри своєї; гріх свій понесе він» (Лев. 20:17). Зауважте, що оголення часто пов'язане саме з наступними статевими стосунками. І якщо такі стосунки між сином і матір'ю чи братом і сестрою неприпустимі, то і їхнє оголення одне перед одним неприпустиме. Це і є Біблійна норма, а все, що з цим не погоджується, є, відповідно, мерзотою і гріхом (Читайте 18-й і 20-й розділи книги Левіт).

Звідси можна зробити ще один висновок: якщо людині не дозволяється відкривати наготи своєї сестри, матері, дружини батька і ін., тобто тих, з ким секс заборонений, хоч вони, між іншим, близькі між собою люди, то тим більше неприпустимо відкривати наготу сторонніх жінок і чоловіків, як з ціллю перелюбу, так і з ціллю розглядання. Крім того, навряд чи захочеться нормальній людині, щоб сторонні люди дивились на його оголених сестру, матір чи якусь родичку (або батька, брата, чи якогось родича) з пожадливістю. Це є гріхом. Якщо ми не втратили сорому, совісті, здорового глузду, поняття про честь, то нам мерзотно знати, що на тих, хто однієї з нами плоті і крові, хтось сторонній звертає свої пожадливі погляди і плакає брудні думки. То як же можна схвалювати

стриптиз, еротичне мистецтво чи порнофільми? Бо ж (задумаймося над цим!) там знімаються і виступають сторонні нам люди, чиїсь рідні сестри і родички, брати і батьки, і як же мерзенно дивитись з пожадливістю на їхню наготу, на яку дивитися ми не маємо жодного права.

Не можна погодитися з думкою деяких «християн», що порнографія начебто «допомагає» подружжю в інтимному житті, служить свого роду підручником чи допінгом. Гріховність і неприйнятність багатьох непристойних фільмів, книг і видовищ полягає не тільки в тому, що вони показують голі тіла сторонніх нам людей і секс як такий, але в тому, що вони показують виключно збочені відносини, грають попередньо відомі (які суперечать заповідям Божим) гріховні стосунки. Тут не буває стосунків між чоловіком і жінкою в законному шлюбі, сповнених любові та взаємної поваги. Тут напевно є щось із наступного: перелюб, блуд, зрада, згвалтування, збочення, відкидання шлюбу, групова розбещеність, потурання пожадливістю і гріховним хотінням тіла, прирівнювання людини до тварини, котрі водяться неконтрольованими інстинктами, пропаганда вседозволеності і піднесення гріха до найвищої насолоди і цілі життя. Водночас з рекламою гріховних і сурогатних статевих стосунків ведеться зухвалий глум над Божими заповідями, над Біблією, християнами, їхньою мораллю і принципами, над християнською (пуританською) мораллю, нормами не тільки порядності, а й просто тілесної чистоти і природного смаку. Не можна забувати, що актори – це

живі конкретні люди, які не є в шлюбі одне з одним. Ідеологія порновидань все рівно ввійде у свідомість глядача, і він, дивлячись на такі видовища з пожадливістю, поступово змириться не тільки з технікою, але й з самим аморальним сюжетом цих дій.

Порнографія – згубна! За цим «мистецтвом» стоїть ідеологія: ідеологія нав'язлива, зла і антихристиянська по своїй суті. Ап. Яків пише: «Звідки у вас ворожнеча і чвари? чи не звідси, від пожадливістей ваших, що воюють в членах ваших? Бажаєте – і не маєте; вбиваєте і заздрите – і не можете досягти; сваритесь й ворогуєте – і не маєте, тому що не просите; просите і не отримуєте, бо просите не на добро, а щоб використати для ваших пожадливістей» (Як. 4:1-3). Породжуючи в своїх глядачах і читачах незділненні бажання, розпалюючи пожадливість і затуманюючи свідомість на зразок наркотику, порнографія приводить людину до думки, що вона повинна отримати те, що побачила, повинна піти і що б не стало, взяти чи звершити те; до думки, що все можна, що вона, в принципі, не може побороти в собі спокусу й не повинна намагатися цього робити. Так порнографія штовхає людину від гріха в думках, до гріха у вчинках. За деякі гріхи на сексуальному ґрунті в нашому сучасному суспільстві все ще карають згідно кримінального кодексу: за згвалтування, розтління малолітніх, хуліганство. На жаль, коло цих статей з кожним роком звужується. Вже занижено вік підлітків, з якими заборонено вступати в статеві зв'язки, практично легалізований гомосексуалізм (одностатеві зв'язки),

проституція, не кажучи вже про відкриті стрептиз-шоу і порнографію на телебаченні, відео прокати, преси.

Яка в людини культура, такі у неї і вчинки. Що людина дивиться, чим цікавиться і чим духовно живиться, така вона, і такі її дії, хоч дочасно й заховані. «Якщо нема Бога, то все можна», в тому числі й наймерзенніше збочення. І тоді вже суспільство, яке мириться з пропагандою злочинів (а порнографія і є пропагандою злочину й самим злочином), не має права вимагати покарання тих, хто звершує ці злочини так, як комусь це хочеться. Якщо норми і мораль насправді змінюються, як стверджують декотрі, то ми маємо право очікувати, що з'являться ті, хто буде намагатися перемістити планку «норми» в бік ще більших збочень і мерзот. І засуджувати, наприклад, садиста, котрий порізав живу дитину на шматки, суспільство не буде мати права, бо цей садист використав своє «право» (яке, начебто, він мав) на угамування своїх сексуальних пожадливоростей, нехай і в такій, «нетрадиційній» формі. Його доведеться вважати «сексуальною меншиною», якою вже зараз вважають гомосексуалістів і т.п. Якщо таких людей стане більше, то на думку атеїстів, буде можливе зміщення самого поняття норми в бік збочень і нормою стане те, чого бажає гріховна більшість. Невже, якщо гомосексуалізм більшість людей буде вважати нормою, то це й стане нормою? Приклад Содому і Гоморри показує, що таке можливе.

Абсолютна істина не визначається кількістю прихильників, чи голосуванням, чи вибором «золотої середини».

Основні Божі закони – незмінні, вони не можуть змінюватися з віками на зразок об'єктивних законів природи. І гріх завжди залишається гріхом, при всякому суспільстві, положенні, чи часі. Слово Боже говорить про конкретні речі, конкретні заборони і заповіді тільки для того, щоб людям було добре, щоб зберегти здоров'я не лише фізичне, а й духовне, щоб ми були спасеними. Бог створив нас для конкретних цілей і з конкретною внутрішньою організацією, для якої нормою якраз і є цнотливість, вірність у шлюбі, моральна чистота і віра в Бога, а не збочення, принесені в нашу природу гріхом. Цей гріх, на зразок вірусу, намагається сьогодні зруйнувати нас з середини і знищити. Для цього диявол і створює різні штучні міфи про начебто звичайні «природні» нахили людини до гріха (намагання до багатожества, вільного сексу, щоб не бути в шлюбі, збоченням і т.д.), котрі людині притаманні від початку. Все це, можливо, і притаманно гріховній людині, якщо гріх затьмарив їй розум і совість. Але в глибині душі кожна людина все рівно розуміє, що грішити – шкідливо, підступно і низько, особливо в сфері сексу. Вона це відчуває інтуїтивно, але не хоче прислуховуватися до цього викриваючого голосу, який закликає до нормального почуття сорому, до скромності й порядності. Це відчуття сорому в дитинстві і ранній юності є у всіх, але безбожний світ починає настирливо кожного переконувати, що грішити – це добре, що мати багато жінок – це «круто», що «бери від життя все» і «пий, їж і веселись, поки не вмреш». І людина йде в хаші гріха, де нема істинного

щастя, нема любові, нема краси, нема чистоти. Намагається змусити себе вважати це своїм і правильним, але все це є чуже. І все життя переконає її в тому, хоча, може й не зразу, а з запізненням.

Якщо людина потрапила в залежність від духу порнографії, так що вже без цього не може жити, губить свій розум при одному її вигляді, – то це є звичайним рабством, один із різновидів наркозалежності. Звичайно, це ганьба і трагедія. Потрібне звільнення, свіже повітря, потрібен Христос, потрібне життя і любов у всій своїй повноті, яку дарує тільки Бог, і без Котрого все

навкруги є зіпрілим і задушливим, мерзеним і мертвим. І як добре людині, коли вона приймає Христа: все в неї зразу стає в правильне положення, і радість переповнює душу від усвідомлення близькості з Богом, любові і святості! Бо люди, згідно волі Божої, повинні бути «бездоганними та щирими дітьми Божими, невинними серед лукавого та розпусного роду, серед якого ви сяєте, немов світила в світі» (Флп. 2:15). Тож давайте прикладати старання, щоб бути такими!

І. КОЛГАРЄВ

«Звезда Вифлеема» №4/2007, США

Невеселі роздуми

*Процвітає облуда,
Наше «завтра» – в імлі...
Чи замисляться люди,
Як живуть на землі?*

*Беззаконня розквітло
Наче цвинтарна тлінь;
Наповзає на світло
Темних помислів тінь.*

*Наша доля убога –
Тягнуть знов до ярма,
До людини й до Бога
В нас Любові нема.*

*Бездуховність спадкуєм,
Честь і совість в іржі.
Ми нічого не чуєм,
Крім страшної брехні.*

*У хмільному загулі
І в похміллі тяжкім
Ми про Бога забули,
Не спілкуємось з Ним.*

*Очищаймо від скверни
Наших душ каламуть;
Бог заблудлих наверне
Ще на праведну путь.*

*Брешуть звично, огидно
Від «низів» до «верхів» –
Нам нічого не видно
За туманом гріхів...*

*Час творити й любити
Як свіча оплива,
Як полову, на вітер
Ми пускаєм слова.*

*Слово Боже плекаймо,
Як матуся дитя,
Світ добром засіваймо
У сльозах каяття!*

*Хибних вабить, лоскоче
Неприборкана хіть...
Закриваємо очі
На мерзоту і гидь.*

*Від одного ми зерна,
І гріхи в нас – на всіх.
Ми у мрях мізерні
І в діяннях своїх.*

**Костянтин
ЛЕСЬЄВ-ЛЕСЬ**
Надіслала
Л. Калашнікова